

1775 Jørgen Dahl på Østre Fløan

I 1775 kommer Jørgen Dahl fra Dullum i Åsen til Skatval. Han overtar Østre Fløan for 750 rdlr. Her skulle han holde til de neste 12 årene. Denne Jørgen Dahl var regimentsbørsemaker, men synes for øvrig å ha vært en fingernem kar - som drev både som urmaker og orgelbygger. I tillegg drev han litt som gjørtler. Det er ikke noe av dette som skal berøres her. Men derimot et par episoder som viser vedkommende som en noe distré, men avbalansert herremann.

En vakker sommermorgen står Jørgen tidlig opp, slik det var vanlig før i tiden. En kunne ikke ligge og slenge seg frempå som det passet. Det var alltid noe som skulle gjøres. En fulgte sola, og visste så inderlig vel at *"en gjorde det meste fra morgen av"* - som vel de fleste av oss har erfart. Slik også for vår venn Jørgen.

Denne vakre dagen slenger han kun på seg en "slåbrokk" - eller lignende (større nattskjorte), uten bukser - og går seg en tur nedpå jordet for å flytte hestene. Det var en særdeles flott dag, med fin østbris - så Jørgen riktig kom i godlaget. Han fikk lyst til å ta seg en tur inn til byen. Og uten tanke for sin påkledning, eller mangel på sådan - vandrer han lystig ned til sjøen, setter ut båten og la i vei. Han ble ikke i mindre stemning der han seiler av sted og legger Skatvalsbygda bak seg som en lysende oase i sommersolen. Temperaturen er så behagelig, fuglene følger han noen meter utover - og han drar inn den friske sjølukta. Livet var ikke så verst å leve.

Slik som han stod opp - ja, omtrent slik entret han trøndernes hovedstad. Og han ble faktisk ikke oppmerksom på at han var bukseløs før han bega seg på vandring oppover gaten. Distré, ja - men snartenkt. Han gikk like inn til en skredder og ville ha seg bukser. Skredderen og hans medhjelper gjorde sikkert store øyne da Jørgen kom tuslende inn i slåbrokken, og kanskje i bare tøflene med. Da skredderen ville ta mål, så Jørgen *"De e skitt til skreddar som itj kan kløpp te eit par boksa når han sjer kailn"*. Om det ble noen bukse på Jørgen forteller soga ingen ting om, i så fall måtte det vel bli på krita. For ikke en gang skatvalingene går vel med storpæng i slåbrokken !

Det var på denne tiden at han tok på seg å restaurere orgelet i selve domkirka i Trondheim. Så for å kunne gjøre dette skikkelig måtte vår gode venn Jørgen på Fløan en tur til England. For arbeidet heter det seg at han mottok 300 rdlr, som var mest halvparten av hva han hadde gitt for gården. Vi kan nok trygt si at det var et betydelig beløp han fikk. Jørgen vandrer så av sted med pengene i hånda. Da han skal over bybroa møter han en kjenning som han naturligvis slår av en prat med. Jørgen hadde den uvanen at han alltid stod og knipset med fingrene når han snakket med folk. Denne gangen skulle det koste ham dyrt. Mens han står der og prater, begynner fingrene automatisk å knipse, og best som det var tok vinden tak i pengene og ut på elva fløy de. Kameraten var helt mållaus i dobbeltforstand, og holdt vel mest på å besvime av den økonomiske ulykka, men Jørgen sa bare: *"Å skitt ! Lett kjem og lett går !"*

